

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci
žalobce: J. H., zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, AK Litoměřice, Sovova 709/5,
proti

žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27,

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR ve věcech služebního poměru
ze dne 21. 9. 2009, č.j.: PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP,

t a k t o:

Rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne
21. 9. 2009, č.j.: PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP, se zrušuje a věc se vrací
žalovanému k dalšímu řízení.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 15. 12. 2006, č.j. PSV-8-862/FPO-26-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný nahradil část výroku prvostupňového rozhodnutí ve znění: „podle § 155 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků PČR (dále též ZSP), ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce (dále i ZP), zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, územní pracoviště: Policie ČR-Správa Severočeského kraje, Ústí nad Labem, Lidické nám. 899/9 (dále též „policie“) 12% úroky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

z prodlení z částky 1.033.800,- Kč za dobu ode dne 4.9.1999 do 8.10.2006, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.“ výrokem: „podle § 95 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, organizační složce státu Krajskému ředitelství policie Severočeského kraje Ústí nad Labem částku 880.968,- Kč jako úroky z prodlení ve výši 12% z částky 1.033.800,- Kč za dobu ode dne 2.9.1999 do 8.10.2006 a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

2. Městský soud v Praze (dále jen „soud“) rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 23. 5. 2013, č.j. 8 Ca 318/2009-39, žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

3. Takto soud rozhodl o žalobě, již žalobce podal pro nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesprávném hodnocení skutkového stavu a jeho nesprávném právním hodnocení.

4. Jak žalobce v podané žalobě vyličil, dne 25. 6. 1996 mu bylo sděleno obvinění [§160 odst. 1 zákona 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, (trestní řád), (dále jen „tr.ř.“)], pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 2, později podle § 248 odst. 1, odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, (dále jen „tr. zák.“). Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21.6.2006, č.j. 5To 32/2006, doručeném obhájce dne 6. 9. 2006, byl žalobce uznán vinným a podle § 228 odst. 1) tr.ř. bylo žalobci uloženo zaplatit poškozenému jako náhradu škody částku 1 033 800,-Kč, se zbytkem nároku byl poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Přípisem ze dne 20. 11. 2006 žalovaný oznámil žalobci, že proti němu zahajuje řízení ve věcech služebního poměru: úroky z prodlení z částky 1 033 800,-Kč představující náhradu škody přiznanou České republice – Policii ČR, Správě Severočeského kraje se sídlem v Ústí nad Labem, rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, č.j. 5To 32/2006. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2006, č.j. 8-862/FPO -26-2006, bylo žalobci uloženo zaplatit 12% úrok z prodlení z částky 1 033 800,-Kč za dobu od 4. 9. 1999 do 8. 10. 2006. Proti rozhodnutí žalobce podal odvolání a rozhodnutím policejního prezidenta Policie ČR ze dne 2. 7. 2007, bylo napadené rozhodnutí změněno tak, že úrok z prodlení činí 11%. Proti rozhodnutí žalobce brojil podáním správní žaloby o níž soud rozhodl dne 30. 4. 2009, rozsudkem č.j. 9 Ca 267/2007-76, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Následně bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí policejního prezidenta Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 21. 9. 2009, č.j.: PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 15. 12. 2006 č.j. PSV-8-862/FPO-26-2006, tak, že žalobci bylo uloženo podle § 95 zákona č. 361/2003Sb., ve spojení s § 14 odst. 5 zák. č. 219/200Sb., zaplatit České republice – Ministerstvu vnitra, organizační složce státu Krajskému ředitelství policie Severočeského kraje Ústí nad Labem (dále jen „poškozená policie“, nebo „poškozená Policie ČR“), částku 880 968,-Kč jako úrok z prodlení ve výši 12% z částky 1 033 800,-Kč.

6. Žalobce vznesl námitku promlčení nároku na zaplacení úroku z prodlení s tím, že došlo k uplynutí subjektivní i objektivní promlčecí lhůty, pokud žalovaný k důvodně vznesené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

námítce promlčení nepřihlédl, nemůže napadené rozhodnutí jako nezákonné obstát a žalobce se proto domáhal jeho zrušení.

7. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou s tím, že poškozený se s nárokem na náhradu škody připojil řádně a včas dne 10. 6. 1999, o náhradě škody bylo pravomocně rozhodnuto, žalobce jistinu uhradil až dne 9. 10. 2006. O požadavku poškozeného na úhradu úroku z prodlení se žalobce dozvěděl dne 2. 9. 1999, tímto dnem se ocitl v prodlení a prodlení trvalo až do dne 9. 10. 2006. Povinnost platit úrok z prodlení vzniká dnem, kdy se dlužník v prodlení octne a povinnost žalobce zaplatit již dospělé úroky z prodlení je dána.

8. Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti žalovaného proti shora uvedenému rozsudku soudu ze dne 23. 5. 2013, č.j. 8Ca 318/2009-39, rozsudkem ze dne 10. 7. 2017, č.j. 3 Ads 56/2013-25, jímž napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

9. Nejvyšší správní soud vyslovil ve věci pro soud závazný právní názor, který vyplývá z toho, že v projednávané věci se žalovaný domáhá úroků z prodlení sice z přiznané částky, avšak za dobu předcházející právní moci rozsudku, jímž byl hlavní nárok (náhrada škody) policii přiznán. Takový nárok, jak Nejvyšší správní soud konstatuje, může obstát, ale také nemusí.

10. Jak dále uvádí Nejvyšší správní soud, náhrada škody byla pravomocně přiznána policii rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 To 32/2006. O uplatnění nároku policie na úroky z prodlení však zároveň rozhodnuto nebylo (nárok nebyl ani zamítnut) a policie byla ohledně zbývajících částí uplatněných nároků (tedy i dříve uplatněného nároku na úrok z prodlení) odkázána na občanskoprávní řízení. Jelikož služební zákon obsahuje v ust. § 206 odst. 2 úpravu stavení běhu promlčecí lhůty pro případy, kdy příslušník bezpečnostního sboru uplatní právo tam uvedeným způsobem, avšak nezakotvuje obdobné právo ve prospěch bezpečnostního sboru je třeba, podle závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, analogicky aplikovat nejbližší příslušná ustanovení občanskoprávní úpravy.

11. Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*policie se v trestním řízení připojila s nárokem na náhradu škody (sdělením č. j. PSV-14-54/E-05-99 ze dne 10. 6. 1999), jakož i na úroky z prodlení (sdělením PSV-14-74/E-05-99 ze dne 25. 8. 1999). Prvá podmínka stavení běhu promlčecí doby u obou nároků byla tedy splněna a je třeba připustit, že nebylo-li právo policie na úroky z prodlení promlčeno v době, kdy je policie uplatnila v adhezním řízení, došlo od uplatnění tohoto nároku ke stavení promlčecí lhůty. Běh promlčecí lhůty pak pokračoval až po pravomocném skončení trestního řízení rozsudkem Vrchního soudu v Praze. Pokud nebyla v adhezním řízení uložena povinnost nahradit poškozenému celou uplatněnou náhradu škody, může poškozený uplatnit nárok v občanském soudním řízení v promlčecí době, jejíž běh pokračoval po skončení (po právní moci rozhodnutí) trestního řízení.*“

12. Skutečnost, že žalovaný, resp. poškozená Policie ČR nepodala opravný prostředek proti rozhodnutí o náhradě škody, není případem, kdy by účastník v řízení řádně nepokračoval. Druhou zásadní podmínku dle § 112 obč. zák. představuje řádné pokračování v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

13. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že ke stavení běhu promlčecí doby k uplatnění nároku policie na úrok z prodlení mohlo dojít **jen** po specifikované době pokračování trestního řízení před Vrchním soudem v Praze. Rozhodnutí soudu sice zakládá běh nové promlčecí doby pro nárok na náhradu škody i úroky z prodlení, avšak jen počínaje dnem právní moci rozhodnutí o přiznání hlavního nároku. Běh promlčecí doby **v předcházejícím** období je ve vztahu k úrokům z prodlení třeba posuzovat samostatně, přičemž samostatné promlčení nároku na úroky z prodlení již v době před přiznáním náhrady škody vyloučené není.

14. Jak soud zjistil z obsahu správního spisu, žalobce byl uznán vinným spácháním trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák., trestné činnosti se dopustil v období od 24. 4. 1992 do 31. 5. 1996. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. bylo žalobci uloženo zaplatit poškozené Policii ČR 1 033 800,-Kč, se zbytkem nároku byla poškozená policie odkázána podle § 229 odst. 2 tr.ř. na řízení občanskoprávní. Rozsudek nabyl právní moci 21. 6. 2006.

15. Jak soud zjistil z rozsudku Krajského soudu v ústí nad Labem, sp.zn. 1T 116/2000, ze dne 14. 12. 2005, skutečnost, že žalobce manipuluje se svěřenými prostředky byla odhalena při protokolárním otevření trezoru žalobce dne 1.7. 1996 (viz str. 24 rozsudku). Nicméně žalobce uvádí, že trestní stíhání bylo proti němu zahájeno již dne 25. 6. 1996.

16. Poškozená se připojila k trestnímu řízení dne sdělením č. j. PSV-14-54/E-05-99 ze dne 10. 6. 1999, kdy se domáhala zaplacení částky 1 520 600,-Kč a následně sdělením PSV-14-74/E-05-99 ze dne 25. 8. 1999, kdy požadovala zaplacení částky 1 439 100,-Kč s úrokem z prodlení ve výši dvojnásobku diskontní sazby ČNB, platné v době seznámení obviněného s výsledky vyšetřování a to za dobu od prvního dne, následujícího po skončení seznámení obviněného s výsledky vyšetřování do zaplacení.

17. Žalobce zaplatil částku 1 033 800,-Kč dne 9. 10. 2006, tím byla jeho povinnost k náhradě škody, v rozsahu uloženém rozsudkem Vrchního soudu v Praze, splněna.

18. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

19. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je třeba otázku promlčení nároku žalovaného posoudit podle obecné úpravy promlčení, jak je (resp. byla) upravena v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), ve znění účinném do 31. 12. 2013.

20. Podle § 100 odst. 1 o.z. *právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.*

Podle § 106 odst. 1), odst. 2) o.z.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

Podle § 110 odst. 1 o.z. *bylo-li právo přiznáno pravomocným rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, promlčuje se za deset let ode dne, kdy mělo být podle rozhodnutí plněno.*

Podle § 112 o.z. *uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje nebo je-li ohledně jeho práva zahájena mediace podle zákona o mediaci, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení nebo od tohoto zahájení po dobu mediace. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.*

21. Jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení, je třeba, aby v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí soud objasnil následující skutečnosti. V případě náhrady škody zákon rozlišuje subjektivní a objektivní promlčecí dobu, v závislosti na tom, zda se poškozený o škodě dozvěděl, či nikoli. Obě podmínky stanovené pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty podle ustanovení § 106 odst. 1 obč. zák. pro uplatnění nároku na náhradu škody, tj. vědomost o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, musí být splněny kumulativně. Obecně pak platí, že nárok na náhradu škody je třeba uplatnit v době, kdy ještě běží obě lhůty, tj. lhůta objektivní a v jejím rámci lhůta subjektivní. Pokud se poškozený o škodě dozví, činí promlčecí doba 2 roky, což je projednávaný případ. Počátek promlčení se váže k okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

22. Podle ustálené judikatury znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba za škodu odpovídá (např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2003, sp. zn. 25 Cdo 871/2002, a ze dne 12. 8. 2003, sp. zn. 21 Cdo 210/2003, publikované pod C 2202 a C 2220 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“). Nemusí jít přímo o zjištění, nezpochybnitelnou jistotu v běžném slova smyslu, postačuje, aby skutkové okolnosti, kterými poškozený disponuje, mohly vést k závěru o vymezení odpovědného subjektu; vychází se přitom z prokázané vědomosti poškozeného. Vědomost poškozeného o tom, kdo za škodu odpovídá, není naplněna již na základě pouhého podezření či předpokladu, avšak na druhé straně není rozhodující, kdy na základě určitých skutkových okolností, o nichž prokazatelně věděl, si utvořil právní závěr o odpovědnosti určité osoby či o důvodnosti a výši svého nároku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2891/2007, Soubor C 7827).

23. Pokud jde o škodu, ustálila se již rozhodovací praxe na tom, že nezbytná je možnost poškozeného určit přibližně výši škody v penězích. Není třeba, aby znal rozsah (výši) škody přesně (např. na základě odborného posudku), nýbrž ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 obč. zák. se poškozený dozví o škodě tehdy, když má k dispozici údaje, které mu umožňují podat žalobu o náhradu škody u soudu, tj. když nabyl vědomost o rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

majetkové újmy vyjádřitelné v penězích, a to alespoň v přibližné sumě s možností jejího dodatečného zpřesnění. Postačuje tedy, aby poškozenému byly známy takové skutkové okolnosti, jež jsou způsobilé pro závěr o finančním vyjádření způsobené majetkové újmy. Pro podání žaloby o náhradu škody postačuje totiž i jen orientační (přibližná) znalost rozsahu (výše) škody, což vyplývá i z toho, že se výše škody zjišťuje v soudním řízení a definitivní závazný závěr o ní je obsažen až v pravomocném rozsudku (srov. např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27. 9. 1974, sp. zn. 2 Cz 19/74, publikovaný pod č. 38/1975 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2005, sp. zn. 25 Cdo 2656/2004, publikované pod C 3730 v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck).

24. Nárok na náhradu škody byl uplatněn žalovaným dne 10. 6. 1999 v rámci adhezního řízení.

25. Citované ust. §112 o.z. upravuje přerušení běhu promlčecí doby, k němuž dochází za současného splnění dvou podmínek, věřitel (zde poškozený) uplatní právo u k tomu příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje. Jak ve věci již vyslovil Nejvyšší správní soud jsou obě tyto podmínky splněny, neboť úkon, kterým se poškozený připojuje s nárokem na náhradu škody vede ke stavení promlčecí doby, která neběží po dobu trestního řízení a skutečnost že poškozený nepodal opravný prostředek proti rozhodnutí soudu v adhezním řízení, neodůvodňuje závěr, že by v řízení dále řádně nepokračoval. (pozn. nad rámec argumentace Nejvyššího správního soudu je třeba ještě dodat, že úprava dovolání podle §265a a násl. tr.ř., účinná ke dni vyhlášení rozsudku Vrchního soudu v Praze, sp.zn. 5To 32/2006, podání dovolání poškozenému neumožňovala a poškozená Policie ČR, tedy nedisponovala žádným opravným prostředkem).

26. Dále soud konstatuje, že nárok na úroky z prodlení se promlčuje jako celek a promlčecí doba počíná běžet dnem, kdy se dlužník ocitl v prodlení se splněním hlavního závazku. Ale běh promlčecích lhůt u nároku a jeho příslušenství může být odlišný podle toho, zda byl nárok přiznán soudním rozhodnutím.

27. S ohledem na předestřenou právní argumentaci, soud dospěl k závěru, že obě žalobní námitky vznesené žalobcem, jak nesprávné hodnocení skutkového stavu, tak i nesprávné právní posouzení věci jsou důvodné a napadené rozhodnutí nemůže proto obstát.

28. Soud podle § 78 odst. 1), odst. 4) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

29. Na žalovaném bude, aby v dalším řízení ve věci znovu rozhodl, přičemž je vázán právním názorem, který soud ve věci vyslovil. Žalovaný v první řadě doplní svá skutková zjištění; zjistí a řádně odůvodní, kdy nastal počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty dvou let podle § 106 odst. 1 o.z.; postaví na jisto, kdy poškozená policie zvěděla, že jí vznikla škoda a kdo za ni odpovídá. Jako z okamžiku uplatnění práva na náhradu škody vyjde z data 10. 6. 1999 a posoudí, zda k tomuto dni právo poškozeného bylo promlčeno, či nikoli.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

30. Podle závěrů právního hodnocení zjištěného skutkového stavu žalovaný poté rozhodne o povinnosti žalovaného k zaplacení též úroku z prodlení. Pokud ke dni 10.6.1999 nedošlo k promlčení práva poškozené policie na náhradu škody, žalovaný rozhodne o příslušenství pohledávky v souladu s právními závěry soudu tak, že okamžikem, kdy se poškozený s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení připojil, běh promlčecí doby byl přerušen a promlčecí doba neběžela až do pravomocného rozhodnutí trestního soudu, tedy do dne 21. 6. 2006.

31. Žalovaný neopomene vzít v úvahu, že ke dni, kdy se pravomocné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze o náhradě škody stalo vykonatelným, byl žalovaný povinen škodu zaplatit a pokud tak neučinil, ocitl se v prodlení s peněžitým plněním ve smyslu § 517 o.z., přičemž povinnost platit úroky z prodlení byla ukončena zaplacením dluhu, tj. částky 1 033 800,-Kč dne 9. 10. 2006.

32. Jelikož soud vyhověl podané žalobě, žalobce má právo na náhradu nákladů řízení. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a § 110 odst. 3 s.s.ř., žalobce měl ve věci plný úspěch a svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Právní zástupkyně žalobce nicméně výslovně náhradu nákladů řízení nepožadovala. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 30. ledna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.